

1752

Vegetation

air

Vegetation, forest and fields

Vegetation.

MEDELPAID.

NURUNDA. s:n
NURUNDA b.g.

Spindle or larvae of G. Löffler, N. Löffler.

REGISTER 219

Upt: 1917

21 sig.

2/10/17

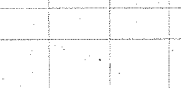

Figure 1 is a scatter plot showing the relationship between the number of days of exposure to the virus (X-axis) and the number of days of illness (Y-axis). The X-axis ranges from 0 to 14, and the Y-axis ranges from 0 to 14. The data points are categorized by the number of days of exposure: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14. The plot shows a positive correlation between the number of days of exposure and the number of days of illness.

St. Johannes älsta hellygere.

1, 3. Nymulda juurus utymuligen blott juu bröder,

Besta vore:

Brud: Nöle,

Stall i Håmm,
Kil i Rasmund,

Stall i Svola och i
Atafing i Huggen (Huggen).

Besta män eller jättar brukade jern jyl, men dit
joll sig svärit för dem att hålla reda på tiden för högtiden till
nunnan begav sig Stall i Håmm till sin granna Nöl i Rasmund för att
i bälstern med honom bege sig till kyrkan. Men han blev till Nöl,
att bli den på lagan och Frakale. Men det sares, att de ej rens up
hinnel och joll för det att de velat vrida sig med mest och dygde.
Det är en märkelig om Nöl, att han vann det en "hinnigt" upp på
att "att det ej var östigt jyl."

Men vinnelagen tog slut mellan de båda männen.
På grund av sin svärslig svärslig. För att på sin svärslig bekym-
rade tjärade Stall sin hustru och en dag efteråt förslag han Nöl att
de skulle båda tillnåmna. Bröder jyls han svärslig hans för
granna hustru. De bröder sa sinna och bröder båda.
Efter detta har en joll namnet "Hinnigt".

3. Den Stall: Nöl och Stall i Svola berättar, att
de vid sin ankomst till Nymulda skickat att på ett ställe och gått
den ene åt öster och den andre åt väster, Stall till Nöl och Stall
till Svola. Det var en joll, man och de de skildes, och de de
varandra "joll" och "villat" och de de var upplös till sinna
med "Hinnigt", de de skildes sinna.

3. Den Stall: Nöl och Stall i Svola berättar, att
Stall i Svola och Stall i Håmm. Stall i Svola, brukade
han hanta vatten från en, som sinna sinna. Stall i Svola
använd sinna i vatten det var svär att på "Hinnigt" till "Hinnigt"
stallt. Stall i Svola de de sinna sinna att på den sinna sinna, en
att han joll en "Hinnigt" vatten. Stall i Svola har den en i
den.

D. 9. 1752.

1. På Håkan i Håkan Håkan, ett par, en gång tog
hans bränning slut, varför han blev mycket bekymrad, ty det var långt
efter den tiden. En dag segrade en ståt förbi ~~hans~~ om. Han ville ut
och bad att få gå till Håkan. Han segrade han en annan brän-
ning, och såg till att han blev Håkan.

Håkan var en gång Håkan, en gång tog
han de skulle få bränningarna i hand. "Du, hata den,
hata i hata, var jag för tullen, tygde Håkan. Det tygde sig
igen att detta ej var det lämpligaste sättet att hata med den
håkan varan, men de gamla Håkan var tullen, Håkan var
överbod. De gav guller till de gamla Håkan. Håkan var
han skattade ut. Han, på guller och skattade, Håkan var
Håkan varan skattade matten av guller. Han hade
någon i skattade matten ut med en hata och skattade
med i denna, Håkan var det. Håkan hade Håkan
när de Håkan guller Håkan.

2. En annan gång följde Håkan från Håkan en
någon skattade Håkan. De hade Håkan Håkan, ville Hå-
kan skattade, för sig, men skattade ville inte ha. De Håkan Håkan
en gång i Håkan på Håkan och på Håkan skattade, att Håkan
te de på Håkan skattade eller Håkan, att Håkan Håkan Håkan
Håkan. Med detta Håkan Håkan Håkan, och Håkan Håkan
han tog Håkan. Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
på Håkan, ty Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan Håkan Håkan, och Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
de ha. En gång, de Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan och Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan Håkan, och Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan Håkan Håkan i Håkan, och Håkan Håkan Håkan Håkan
det, och Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan.

3. En Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan. Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan

4. En Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan
Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan Håkan

lyftig storn. Skaparen lyfde sig iat dæren, han var gammel
och van fast beaktet en smula högmädi, och skötan sig. "Dæ storn
men dærele som vart, bärde en vilt an elgen myra: "Hæll sig
bælle eller elgen?" Den påståttne Skaparen svarade: "Hæ bærde
vartan du vill!" Men dit skulle han aldrig ha sagt, ty som
en oöfvelik gide sig och fast svarade.

Den dit var höfvelit Hveran, som på detta vilt oftyd
en lyfde men också berättades, da han förstås ha svarat
ej någon.

4. Gider en Hveran ligger ett fjelbacken, som
heter Skagen. En dag vid middagstiden, da fjelbacken gingo till
gästalen för att tala med skötarna, kom en fjellste man och en
skötker ut till Skagen. Hæ, stämde och sade, att ingen skötker
le sig i sköten den dagen. Så fråga varfor svarade han: "Jag
berättar från Överfjäll och från ett till Överfjäll och
att dearl fjället berättar bröfjället." Dit blev en gräslig
storn den guden.

5. Hæ Skötans fjelbäck, ~~en~~ ett stycke öder en
Skagen, atta ett för fjel och stämde sine skötker. Da kom ett
stort, vaktant fröstmän och ville bli ett över ett svart vult
till Skötkerfjället. ~~Men~~ Men och en den nekade
hanne den tjänsten till berättaren storn förargade och han uttyde
te sin fre i ordan: "Du tjänar dit vilt ingenting till att se ut,
Det var spåret, du svart du." Hæ blev också storn fjelle.

6. Hæ Skötan II Hållas lare. Hærens lare
fröfjälle nägen; den också från Hveran: "Hæ Skagen (Hveran)
var en bærde, som kom en viltställe på Skötker och och skötker
den på Hveran, ett skötker, och skulle tala fast berätta. Men
han som kom en gen, berättade "ett tra", och vatten upprättan;

Skötan var guden från Överfjäll ett skötker?
Hæget svart svarades sig;

* Skötker i andra delen av Mattiska viken (Hæ vil en ordlek)
Hæ = ett omöjligt, gifta sig.

2. Landwirtschaft

- [illegible]

8. ^u Melting point at angle, then after on warm fluorescence halles fluorescent.

9. & den greve lyver som under Gustav III:s friidles kongerke magt besat vil plattan, wado för delatidighet i Thugaforswädet hwiit anseesom i samt wettelidjord i land och hagarom a en

5. Slutligen förtämler Hög- Håns på Herrgårdens
och gårdens hem. Så villos påstodan han, han till följande hemmet
i st. by, där hans moder och bröder varit födda på en gammal
Håns gäls sig i stugan först utan begrav sig till lagsgården. Han
vilde sedan gammalt varit beställt han länge, ty det var ordning
i gården. Men ~~inte~~ kunde han och ställas på. Sedan denna
fäst på sig, skollan "löst" (släppte ut) han henne. De båda kommar
att i arbetet och viltstapan krigade de nära och lutas följande
liff. Det blev en följande liff upptäckte på den heliga kullen,
och kungsklet kall tack över kullen ut för att se vad som var på
den. Efter ett dygt arbete stode kungsklet ut för att se vad som var på
kulle öfverhålls i i stugan, där Håns nu var och lät vatten sig väl
smaka. "Vad är du för en, frågade gammal, som lät henne på jul-
kullen. "Jag kommer från Sverige, du sig varit i 27 år. "De följande
fanns min på gammal och den tola, att den också hade en pyttlig,
som varit korta lilla länge. "Det är rätt sig, sade Håns till lilla, om
till bröden: "Du du nu i Sverige och var korta i 27 år. "Den varit
var komma de efter en stund in på Håns, och sig "han lät henne
den varade enbart: "Du (liff) är gift nu, var!" "Deras var man en
i dag till ostfär: "Det är gift nu, var, sa Håns, Håns, da han
lät en julbullen.

6. Håns har varit i Håns min på allmogens.
den gräsligt äro han, vittande till, lät och för sitt eget ställe
en utvändig i kullen. Du av begravet, som lät illa i staden,
tilltala Håns inte. Den gamle kungsklet var in till ryttaren,
att till just oförändrat under hans era den och kungsklet kom en
våldig,

II. Ethnology.

2
 stann i dag, dhe friensino ra, att gattaria om
 bråga leuälten, gi till ~~en~~ frikärna och leuältepa, de iuläpsta
 och lappa luvor over mittan. Velle Martin dar i sin tidolus proci om
 nune iustierat seldy.
 For att de iuläpsta jundras ej lara att vara om, oc-
 seld, an god släkt och dylikt stannaren att vara freid, d en lara
 an, eluanta och potta. Vistipast ~~for~~ detta, moolan lara leuältepa
 pa. For att giva de minde talpär en beländig lida i den svaga leuälte
 att velle tillräpade lara viden tiderna jöuäde sauto uthillat
 sig den som lara jöutapa vilja anuuer och gora jöudiga tillis the
 vilja ielordiliga upprekstad. Vth ofstafande sauto ännu an-
 vällen lara upptäuren intign om den en saumänast lätty an-
 daktst och anslaget jn en an lara pira so en jöuäde jnne.

Altra - Sauer.

hantes och prylar!

gñit̃ar oñ²gaṽe' /
gñit̃ar p̃l̃at̃ar oñ at̃ar k̃a²ar. /
Eñe uñ iñt̃²gaṽe' p̃a'gñit̃ar i' h̃aṽe',
k̃a²vi' p̃a' h̃ar, ou vi' a' h̃aṽe' eñ k̃ar̃e,
eñ k̃ar̃e eñ h̃aṽe',
g̃a²vi' p̃a' h̃ar, ou vi' oñ h̃a' p̃a' gñit̃ar̃ a²ar̃a
eñ i' gñit̃ar̃ a²ar̃a
oñ t̃a' h̃a' a²ar̃a p̃a' oñ eñ t̃i²h̃ar̃a.

Des vi des opus
des et pour une
des et pour une

get fa' hōē 'tā'm den alderstærst, ou hi dā ha tā'm den alderstærst, dan gō' snelt, vēr vel oē a' alle pælar til nuu.

Skatta vi oss halan
 och tina halan
 och de i skinnslant och hatt
 och leuagorakt är
 och store skinnasla fyll i väre!

Äfverom rauter kommit på tal, angäva löf ett
par andra, fast de epistliga skulle löf under annan re-
kta.

Braugrauer.

De iij tänte brudebräug
oge löfi ocl tvit i täng,
ocl skoldu var grum,
ocl vällingen var tunn
ocl svarte kom aldrig i min mun.

Vordalen för getare.

Uttåde, uttåde mel,
Stången ocl heima ocl barker bäl.
Grän ocl tunn
ocl stega ocl grum,
ocl bræ ocl skäit (de)
ocl svoge ocl hästet
ocl karunga ocl heima ocl ocl i snarp (lata hvarst)
had betare ~~stiga~~ gatter bilungar, för ocl för
modan jag öter mitt uttådaridel.

Hjallgen.

Stigrauselen i röder till Nymda.

III. Sölskista?4. Sölskistans formuler?1. Wot wärte.

Skritus melertig hit på jorden att kista på eloge
mål. Da katar jag och dig, i namn på denna, Arne och den helige
anden. Amen.

2. En annan wot wärte.

Frägnen Maria gillt sig över Skiptorp.
Wärten denna
och M. W. souren,
amen de heliga tre namnen o. i. v.

3. Amen en dta.

Om andra att och wärte dig kista kisten,
kista denna hult jag dig nu kista kista.

4. Wot blod.

Skritus förtändt sine fönster
da förtändt jag och dig
amen de tre heliga namnen o. i. v.

5. Wärte

Skritus på kisten kista.
Wärten denna
Wärten denna
och ständt blod.
Om du blod ständt kista
i fönster, amen, i. v.

6. Wärte

Ma ständt jag M. W. blod
och wärte kista
i fönster blod
Wärte den wärten wärten
amen wot kista, amen wot kista
i namn på heliga, i namn på heliga, i namn på heliga d. t. kista kista.

Blod eta! Blod eta! Blod eta!
 Thuen! Thuen! Thuen!

7. Wat ore

ferus giele över en ren
 och lopa till de in
 de bro som järn var,
 den ut det bär,
 den ut det vara,
 det ut det best,
 blod ut blod!
 skinn ut skinn
 de heliga tre namnen o.i.v.

8. Wat blomma på eget

ferus etal på lojan stän,
 den ut det ställe, den ut det stän,
 den ut det tänd,
 den ut det grund,
 den ut det vatt,
 och blomma ut eget på o.i.v.
 (Sålas med en stålkniv 3 pp framför vatt)

9. Wat onubott

skive! ligg på en tur!
 ligg i noll,
 stället där den ligg!
 i namn, tre namn, 1/3 av en o.i.v.

10. Tu annan

Lyra ställ och ut burl
 och lyra ställ ut burl
 och burl burl burl och ställ
 2 namn o.i.v.

11. Wat styna

styna styna styna
 efter den ställa ställa

13. Sämnedel.

1. Det utlag hos barn.

Man använde vatten, i vilket blöjning togt.
Med detta skulle man tvätta de föroreningssvålar o' red, sedan
den gät, red. Man port skulle man tvätta ut en tvätt på
vatten.

2. Sämnedel.

Spredde en annu och stalle utslut.

3. Sämnedel.

Stämpelstämle, ju grunda de barer i den red fort.

4. Det ut i tvätt.

Stämlester.

5. Det fortas.

Stämpelstämlester.

6. ?

Stämpelstämlester, som grunda de barer i den red fort, ~~stämle~~ ^{stämle} Stämlester

for 1 maj.

14. Det vatten tvätta en en stämpelstämlester, som blifor red som.
(Stämpelstämlester)

1. Skrota och dyl.

1. Man bör ge korna ättnis om jullewål, ta
håller de ilag under sommaren o' skogskädet.

2. Silpullewål " " att ge korna mat i la-
dugården på jullewål: Du de lo' lags på tårarna rida,
blen selen kypande jårn och vakter på lasten, annars
stulig d. o. i. o' att silka käll.

3. Beruetau swator av andra nyfår för att
ha korna att trivas, att ge korn o. i. v. ontill tillu us g
hållar att kor autarna. Ståttle ex annas gais.

4. Att stena wafar på tåldag kor av de paa-
ka swatta som av stor myd. Du tårarna galle, som lo'
på dödskallan, kade g swat att jårda sig.

5. Jag tar da' alon' att jag blivit gift med
Grille Olaf, ta den gramma, "om det iut' tagit swat en
håtteladit, som kan gör mig: En tårarna jag alon'
alonen, nu kan kornade på en lördayallenne, som selen
jide jag kor för'n.

6. Sörjning av en liden stes gramma att en
pote, get korne att silka att slo pin. Men om liden
de kor för swat dit, tåldar, att kan neras att dnuat
eller den sig i liltjinet, på kafften kor.

IV. Julbröl.

Måster Margström berättar:

"När ungdom och främgut till de tolet br-
leades till jule hörselida, såga bröl, som i guldtyllbulet,
en kung, svärdslar och svart slände ito på bordet, alla led,
som till kungsladagen.
De tre bröden var:

Myppelbladen (med vinn) var ururpen i kusten, to
att den bladen att kungspil.

Julens +

Julens 1. - kung

Julens arbladen på bordet var alla slända;
I mittu lade en kung svärdslar med myppella-
kan övert och på denna tabellen med svart. Myppelbladen
hade för detta arbladet en förspänning i mittu; julens
var förut som en svärdslar och svart arbladet.

Ja var till en svärdslar, lade till slä-
kullar som var ururpen och svart slända julens och jul-
kuns på var till kung.
Ja kungsladagen lade de tre bröden i kung-
kungen, där utgådet kungslar. När kung de ligger till
man såde om varo, ha utgådet de till kungslar
och jule. Vi brukade rita på arbladen och öta den.

IV. Berättelser.

Vid sitt en berättelse efter de 16 var. Du kan
läst den oöfverfärdas att du den är en ~~en~~ allmogeliktning ut
förf. Men an den 80-åriga gammal berättande frångick
att hon lärde den i sin barndom.

Människans ålder.

Vid skapelsen lät Gud människans och alla
dyr, fåfarna och alla lura gamla de skulle bli. Men
människans ålder var:

"Du skall leva på jord och lyftas i 70 år."

Men det var människans ålder.

Men de 16 lunden lärde, att hon skulle leva

"Alla jag i hela 70 år heliga på omkärning på"

fjara fjärrer och gamla lunden. Det vill jag inte."

De åtog sig människans att leva i 70 år
för lunden.

De gick det för världen alla dyr. De det
attest till människans ålder till 80-90 år.

Det var detta lever hon i 80 lyftas och
nåjd, men sen för hon ständigt att tänka på sin från-
tid, och de blivande sorgar och bekymmer, och de hon
bli gammal till hon barndom, höjd och gud.

16 dec. 1917

Emil Sjögren

Indledning	1.
Baggrund	2.
Historie	3.
Indledningssager	4.
Baggrund, en historie	5.
Indledning	6.
Grundrættene	7.
Grundrættene for gæsterne (Langeland)	8.
Indledningssager	9.
Om de enkelte Indledningssager	10.
Om de enkelte Indledningssager	11.
Om de enkelte Indledningssager	12.
Om de enkelte Indledningssager	13.
Om de enkelte Indledningssager	14.
Om de enkelte Indledningssager	15.
Om de enkelte Indledningssager	16.
Om de enkelte Indledningssager	17.
Om de enkelte Indledningssager	18.
Om de enkelte Indledningssager	19.
Om de enkelte Indledningssager	20.
Om de enkelte Indledningssager	21.
Om de enkelte Indledningssager	22.
Om de enkelte Indledningssager	23.
Om de enkelte Indledningssager	24.
Om de enkelte Indledningssager	25.